

Дружинитѣ се спрѣха на бивуакъ на источната страна на града, не далеко отъ рѣчичката, при Ново-Загорското шосе.

VI.

12 Юлий. Бѣхъ назначенъ въ конака за началникъ на караула. Караула се състоеше отъ половина рота, а отъ другата полурота се испращаха изъ града патрули. Трудна и неприятна бѣше обязанността на караулния началникъ въ конака, толкосъ повече, че не бѣха извѣстни нито правата, нито обязанноститѣ му: инструкции нѣмаше никакви. На въпросътъ ми, какви ще бѣдѣтъ обязанноститѣ и правата ми, стария карауленъ началникъ отговори:

— Азъ самъ не зная, понеже никой не ми ги е казвалъ, нито пъкъ има нѣкакви инструкции. Разбира се, главната обязанность ще бѣде тая, да се пазятъ добръ затворницитѣ, плѣннитѣ и заложницитѣ — Турци.

Приехъ 12 человекъ заложници — първенци Турци, 140 человекъ плѣнни низами и запии и нѣколко человекъ затворници — Турци, между които 4 человекъ оковани съ желѣза. Азъ се заинтересувахъ да узная, за какви прѣстѣпления бѣха затворени 4-та оковани въ вериги и се оказа, че за извършенитѣ отъ тѣхъ надъ Българитѣ звѣрства.

Веднага, слѣдъ застѣпването ми въ караулъ, започнаха да се довеждатъ нови затворници. Такива се докарваха отъ офицери, казаци, па даже и отъ Българитѣ.

— Подпоручикъ! Арестувайте този мерзавецъ се обръщаше къмъ мене съ заповѣдъ единъ ротмистръ. Той безчинствуваше изъ града, хвърляше камъни върху мирнитѣ Турци и въ прозорцитѣ на къщата имъ.

Азъ се осмѣлихъ да кажа, че, ако за такива прѣстѣпници започнемъ да арестуваме, тогава нѣма да има, гдѣ да ги загваряме.

— Азъ ви заповѣдвамъ, ми каза ротмистра съ началнически тонъ.